

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Alison Roberts

Kollégám az exem

Susan Carlisle

A doktor úr szeretni tanul

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S.A., 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2019
A SZÍVHANG 620. eredeti címe: *A Life-Saving Reunion*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)
• Magyarra fordította: Gaáli István

© Susan Carlisle, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2019
A SZÍVHANG 621. eredeti címe: *The Surgeon's Cinderella*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)
• Magyarra fordította: Gaáli István

Nyomtatásban megjelent a SZÍVHANG 620–621. számában, 2019
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-696-1

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Műszaki vezető: Sárai Szabó Mária
- Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Alison Roberts

Kollégám az exem

1. FEJEZET

Hogy nem lesz könnyű, azzal már előtte tisztában volt. Azzal is, hogy néhány eset pedig kifejezetten nehéz lesz. De dr. Thomas Wolfe azt is tudta, hogy a kihagyás után, melyre égetően szüksége volt, most újra készen áll, hogy első szerelmének szentelje magát.

A gyereksebészetnek.

A Paddington Gyerekkórházban mindenféle korú gyereket kezeltek, az újszülöttől a tizennyolc évesig. Miután Thomas évekig csak felnőtteket gyógyított, az utóbbi hónapokban újra felfedezte rajongását a kisbabák iránt. És azok iránt, akik elég nagyok voltak, hogy megértsék, milyen betegek – a bátor gyerekek iránt, akikről sok felnőtt példát vehetne.

Megállt a kardiológiai osztály főfolyosóján, közvetlenül a Micimackót és barátait ábrázoló hatalmas falfestmény mellett, és úgy tett, mintha üzenetet olvasna a személyhívóján.

Legújabb esete volt a legsúlyosabb, amivel a Paddingtonba való visszatérése óta találkozott. A hatéves kislány, Penny Craig mindenkit rabul ejtett a környezetében, úgy, hogy az már fájt. Thomas az idők során megtanulta lélekben távol tartani magát kis betegeitől, de most félt, hogy Penny ledönti gondosan felállított korlátait. Aminek nem szabad megtörténnie.

Odalépett egy ajtóhoz, kopogott és belépett. Arcán a pillanat töredékéig elhalványult a mosoly, mikor belenézett Penny anyjának, Julia Craignek a szemébe. Az asszony tekintetében ott volt az örök, kimondatlan kérdés:

Ma lesz?

Thomas válasza ugyanolyan néma volt:

Nem, ma nem.

– Nézze, dr. Wolfe, tudok táncolni!

A tény, hogy Penny fölkel, azt jelentette, hogy ma jobb napja van. Az orrkanül még mindig az arcára volt ragasztva kétfelől, a hosszú műanyag cső végigfutott a hátán addig a helyig, ahonnan az oxigént kapta, de talpon volt. Lábujjhegyen állva lóbálta kezét világos rózsaszín tüdőjének fodrai fölött. Aztán megpróbált körbeforogni, de a cső útban volt; megtántorodott, és a földre huppant.

– Huhh – ölelte meg Julia, mikor kislánya kacaja lihegésbe váltott.

– Meg tudom... – Penny levegő után kapkodott – csinálni... nézzétek...

– Majd legközelebb. – Julia visszaültette az ágyra. – Dr. Wolfe meg akar nézni, és nem ér ám rá, sok gyerekkel kell foglalkoznia.

– De csak egy van, aki táncolni tud – mosolygott Thomas. – Mint egy medvebalerina.

Penny mosolya az egész szobát beragyogta. Nagy szürke szemét a falra szerelt tévére szegezte, amelyen a kedvenc rajzfilmje ment: egy csapat puha szőrű mackó táncolt *A hattyúk tava* zenéjére.

Thomasnak feltűnt a kislány kékes ajka. Sztetoszkópja fejét a kicsiny mellkasra illesztette, amely több nagy műtét nyomait viselte, és hallgatta a szív dobogását, mely tőle telhetően igyekezett vérellátni a kis testet, de napról napra gyengült.

Az új gyógyszerek sokat segítettek, de ez kevés volt. Néhány hete feltették Pennyt a szívátültetési várólistára; Thomasnak és csapatának volt a feladata, hogy addig stabilizálja az állapotát.

Nem álltak túl jól az esélyek, hogy időben találjanak neki szívet, de Thomas számára nem ezért volt különösen nehéz az eset. Hanem mert Penny közvetlenül a múltjához kötötte – a múlthoz, ami elől el kellett menekülnie a túlélésért.

Több mint hat éve ismerte meg Pennyt, voltaképpen még azelőtt, hogy a világra jött. Mikor az ultrahangvizsgálaton kiderült, hogy a legsúlyosabb szívrendellenessége van: túl kicsi az egyik kamrája. Az első műtetre már néhány hetes korában sor került, és Thomas volt az orvos, aki előtte és utána kezelte.

Sok időt töltött a szülőkkel, Juliával és Peterrel, és olyan élénken érzekelte a félelmeiket, mintha a sajátjai lettek volna. Ami csak azzal történhet meg, akinek magának is van gyereke...

Gwen csak kicsivel volt idősebb Pennynél, most lenne nyolcéves. Thomas tudta, hogy a gyerekekkel végzett munka fel fogja idézni a fájdalmát, amit gondosan elnyomott magában, de tudta kezelni.

Ellépett az ágytól.

– Szép idő van, anyu kivihetne kicsit a napra – mondta.

Közben bejött egy ápolónő, kezében vesetállal és egy üveg gyümölcslével, és hozzátette:

– Miután bevetted a tablettáidat.

– Volna egy perce? – kérdezte Julia. – Mindjárt jövök, szívem – mondta a kislánynak, aki továbbra is a tévét nézte. – Addig vedd be szépen a tablettákat, jó?

– Jó – bólintott szórakozottan Penny.

A családi szoba üres volt. Thomas jelezte Juliának, hogy üljön le.

– Biztos, hogy nem siet?

– Persze.

– Én csak... – kezdte az asszony – én csak kérdezni szeretnék valamit azzal kapcsolatban, amit tegnap mondott. Este próbáltam elmagyarázni Peternek, de szerintem az én számból sokkal ijeszítőbben hangzott... mint a magáéból... – Julia a könnyeivel küszködött.

Thomas odatolt neki egy doboz papír zsebkendőt.

– A ventrikuláris segédeszközre gondol, a VAD-ra?

Julia bólintott, és arcához nyomott egy összegyűrt zsebkendőt.

– Azt mondta, hogy... hogy az a következő lépés... ha rosszabbodik...

Thomas lágy hangon válaszolt:

– Tudom, hogy ijeszítően hangzik, de gyakran alkalmazzák a transzplantációig, mikor gyógyszerekkel már nem lehet megelőzni a szívelégtelenséget, mint ahogy Pennynél is.

– És úgy gondolja, hogy ettől jobban lesz?

– Javítja a vérellátást, és más szervi károsodásokat is visszafordíthat, amiket a szívelégtelenség okozott.

– De kockázatos, nem? Nagy műtét...

– Nem javasolnám, ha kockázatosabb lenne, mint folytatni az eddigi kezelést. Pennynek ma jó napja van, de maga is tudja, hogy ez milyen gyorsan megváltozhat, és egyre nehezebb kézben tartani.

Julia kifújta az orrát.

– Mikor múltkor az intenzívra vitték, azt hittük, hogy... hogy el fogjuk veszíteni...

– Tudom. – Thomasnak nagy levegőt kellett vennie, hogy lélekben eltávolodjon. – A VAD mozgékonyabbá tenné, és összességében is javítaná az állapotát, így annak is megnőne az esélye, hogy sikeres lesz az átültetés, ha találnak donorszervet. Ez hosszú távú megoldás, akár évekre is, és igen, nagy műtét. A műszert rákötik a szívre, és gyakorlatilag átveszi a bal kamra munkáját. Beszéljünk meg egy időpontot, amikor összeülünk hárman Peterrel, és részletesen elmagyarázom.

Juliának elkerekedett a szeme.

– Hogy érti, hogy mozgékonyabb? Haza is vihetjük, míg várunk a szervre?

– Remélem – bólintott Thomas. – Mindent tudna csinálni, amit otthon szokott, talán még többet is.

Julia az ajkára szorította ujjait, szinte suttogva kérdezte:

– Még... táncórát is vehetne, mondjuk?

Thomas kénytelen volt elfordítani a tekintetét Julia könnyektől és reménytől csillogó szeméről, a falat bámulta.

– Megmondom Peternek, ha hazajön a munkából.

– Rendben, szóljanak Mariának a recepción, ő ad egy időpontot.

Thomas felállt; még mindig nem mert egyenesen Julia arcába nézni. A szeme sarkából látta, hogy Julia elfordítja a fejét; biztos azt kérdi magában, mi vonhatta el a figyelmét.

– Úgy látszik, az életem tele van macikkal – jegyezte meg Julia.

Thomas pislogott, nem értette.

– A balettozó medvékre gondol?

– Meg ezekre itt.

Thomas eddig csak elmosódottan látta a falon a plakátot, mely most egyszerre kiélesedett. Figyelmesen szemügyre vette – de bár ne tette volna.

Egy vidám fotókollázs közepén zöld műtősruhát viselő sebész nő állt, karjában kisgyerekekkel, akin nem volt más, csak pelenka, ezért jól látszott mellkasán a műtéti heg.

– Ez dr. Scott – mondta Julia. – Rebecca. De hát persze maga is tudja.

Természetesen tudta.

– Ő operálta Pennyt baba korában. De nyilván ezt is tudja. Jaj, de buta vagyok, hogyne tudná: maga is kezelte. – Bocsánatkérő kifejezés jelent meg Julia arcán. – Annyi minden történt azóta, hogy már összemosódik.

– Igen.

Thomas még mindig Rebecca arcára meredt. Ez a csinos csokoládébarna szempár rögtön feltűnt neki, mikor sok évvel ezelőtt az egyetemen meglátta egy előadáson. Sima, fényes haja kontyba volt tűzve, mint mindig, amikor dolgozott.

És a mosolya... Utoljára akkor látta ilyen boldognak, mielőtt... mielőtt a közös kislányuk meghalt.

A Paddingtonba való visszatérése óta eltelt hónapokban Rebecca egyetlenegyszer sem mosolygott rá nemhogy így, de ennél százszor halványabban sem.

Julia nem is tudja, hogy házasok voltak, mikor együtt kezelték Pennyt a születése utáni hetekben? Persze miért is kéne tudnia. Rebecca megtartotta a családnevét, hogy ne keverjék össze őket, és mindig megőrizték a profizmusukat.

– Itt még csak sebész volt – mondta Julia. – Nem szuper, hogy azóta szívátültetésre specializálódott?

– Mhm.

A személyes traumák néha új irányt szabnak az ember életének, gondolta Thomas.

– Nekünk mindenképp szuper – folytatta Julia –, mert akkor megint ő műtheti Pennyt... ha lesz olyan szerencsénk, hogy találunk neki új szívet – tette hozzá reszketeg hangon.

– Most már igazán mennem kell – szólalt meg Thomas.

– Persze, bocsánat...

– Semmi baj – felelte Thomas, míg fogta neki az ajtót. – Mindig itt vagyok, ha szükségük van rám. Nos, akkor majd minél előbb ülünk össze.

2. FEJEZET

A nőről már messziről lerítt, hogy bánata van, dr. Rebecca Scottnak azonban a mellette álló férfi merev tartása keltette fel a figyelmét, amikor kilépett a liftből.

Felsóhajtott, kissé lassított a léptein, és legyőzte a kísértést, hogy megforduljon, és visszazálljon a liftbe. Nem menekülhet el. Van egy betege, akit holnap reggel műtenek, s a szüleinek megnyugtató szavakra van szükségük, úgyhogy nincs más, mint emelt fővel viselni a volt férjével való találkozást.

Milyen szomorú, hogy már abból felismerte Thomast, milyen távolságtartóan viselkedik a beszélgetőtársával. Ez már nem az a Thomas, aki egykor volt.

Kívülről persze igen: karcsú, magas, és jó kondiban van. A szeme is ugyanolyan, a szem, amely tulajdonosának hangulata szerint változtatja a színét: ha jól érzi magát, kék, ha pedig dühös, aggodalmas vagy szomorú, akkor szürke.

Rebecca tudta, hogy nem lesz könnyű újra egy helyen dolgozni vele. Remélte, hogy a múltat maguk mögött hagyva felépíthetnek egyfajta barátságot, de csalódnia kellett: Thomas hűvösen bánt vele.

És most Juliát is faképnél hagyta, holott látszott, hogy az asszony egészen fel van dúlva, olyannyira, hogy arcát zsebkendőbe temetve visszamenekült a családi szobába.

Rebecca megállt, mikor Thomas közeledett hozzá.

– Mi történt? – kérdezte a szándékosnál érdekesebb hangon. – Mért van így elkeseredve?

Thomas körülnézett, hogy meggyőződjön róla, senki nem hallja őket.

– Akartam üzeni – mondta. – A napokban leülök velük megbeszélni, hogy Penny VAD-t kapna. Csak idő kérdése, és a szíve felmondja a szolgálatot.

– Oké.

Thomas csak egy szívdobbanásnyi ideig pillantott a szemébe, de Rebecca azon kapta magát, hogy az arcát bámulja, arra várva, hogy megint ránézzon.

Thomas a londoni belvárosi forgalmat figyelte az ablakon át.

– Van VAD-s tapasztalatod? – kérdezte aztán. – Egyetértesz a műtéttel?

– Hogyne, persze. Ritka műtét, de párszor már részt vettem ilyenben. Szeretnéd, hogy én beszéljek velük?

– Nem kell, elmondom én, miért jó megoldás.

Most Rebecca is az ablakhoz lépett, és lenézett az utcára. A tüntetők még mindig a kapu előtt álltak magasba tartott tábláikkal. Hónapok óta így ment ez – amióta nyilvánosságra kerültek a kórház bezárásával kapcsolatos hírek. Az igazgatóság valóban fontolgatta, hogy eladja a rendkívül értékes ingatlant, és összeolvad a város határán kívül eső Riverside Kórházzal, ami nem csak a kórház munkatársaiból váltott ki felháborodást.

Idris Al Khalil sejk bőkezű adománya, akinek lányát a Paddingtonban kezelték, átmenetileg elhárította a veszélyt, s nyomában még több nagylelkű adomány folyt be. A sajtó is a kórház dolgozói, páciensei és a szülők mögé állt, akik eltökélték, hogy addig nem tágítanak, amíg a bezárás terve végérvényesen le nem kerül a napirendről.

Rebecca örült, hogy hamarosan eldől. Jóra fordulnak a dolgok – talán a kis Penny számára is.

– Igen, ez az észszerű megoldás – bólintott. – Jó lenne, ha kerekesszék nélkül is boldogulna egy darabig.

– És ezzel a várólista tetejére ugrana – érvelt Thomas. – Remélem, időben lesz donorszív, mielőtt komplikációk lennének.

Rebecca optimizmusa alábbhagyott, végigfutott a hideg a hátán. Az esze azt súgta, dűnnyögjön néhány egyetértő szót, aztán menjen tovább a betegéhez, a szíve azonban szinte felsikoltott: hová lett a régi Thomas?

– Igen – hallotta a saját hangját. – Drukkoljunk, hogy legyen egy ilyen korú gyerek, akit baleset ér, és a szülei egyezzenek bele, hogy alkatrészsraktárnak használják.

Érezte, hogy Thomast sokkolják a szavai. Őt magát is sokkolták. Egy transzplantációs sebész szájából fölöttébb szakmaiatlan egy ilyen kijelentés. Csak az érezheti e szavak súlyát, akinek egyszer személyesen kellett meghozni egy ilyen szívfacsaró döntést.

S most ráadásul megszegte a szabályt, miszerint sosem beszél Thomasszal személyes dolgokról. És nemcsak egy lazán odavetett „Hogy vagy?”-gyal vagy „Milyen volt a hétvégéd?”-del szegte meg, hanem verbális gránátot dobott a bunkerre, ahol a legintimebb és legfájdalmasabb közös emlékeik rejtőznek.

– Ne haragudj – mormolta. – Nekem ez nem csak egy anonim donorszerv. Nekem mindig oda kell mennem kivenni, úgyhogy én mindkét oldalról benne vagyok a történetben.

– A te döntésed volt – felelte fagyosan Thomas.

– A tied meg az, hogy becsukod a szemed – sziszegte Rebecca. – Hogy elfutsz. Ahogy mindig. Azzal sarkon fordult, és elment.

– Átléptük a határt – mondta Rosie, a vezető ápolónő –, hála az adományoknak. A kormány kipótolja a maradék deficitet. Már csak az egészségügy-miniszter aláírása hiányzik, és meg vagyunk mentve, nem lesz fúzió.

Thomas elindította laptopján a PowerPoint-prezentációt, hogy kivetítse a kis tárgyalószoba vásznára.

– Ez jó hír – mondta. – Nagyszerű hír – tette hozzá, mert látta, hogy Rosie csalódott, amiért nem lelkesedik jobban.

– Mhm. Amikor minden elrendeződött, lesz majd egy nagy buli, de pár kollégával előre meg akarjuk ünnepelni a Frog and Peachben. Remélem, eljön.

Rosie mosolygott, de nem várta meg a választ. Közben más kollégák is érkeztek a megbeszélésre, olyanok, akik még nem hallották a nap hírért, és illőbben fognak reagálni.

Mindenki, akinek valami módon köze volt Penny Craig esetéhez, meg volt hívva. Mindenki meg is érkezett tizenegyre, kivéve Rebeccát.

Thomas egész héten nem látta. Nem mintha szerette volna: még mindig nem heverte ki a sokkot, amit Rebecca múltkori szavai okoztak benne. Hogy becsukja a szemét, és elfut, mint mindig.

Tényleg ennyire gyávának tartja?

Pedig nem gyáva. Van fogalma Rebeccának, mennyi erő kellett hozzá, hogy feldolgozza mindazt, amin keresztülmentek? Nyilván nincs.

Nem csoda, hogy olyan könnyen tönkrement a házasságuk. És az sem, ha a világ legnagyobb lúzerének érzi magát mint férj és apa. De ezt így előrángatni és az arcába csapni... Teljesen fölösleges volt. Sőt, bántó.

Azon kapta magát, hogy dühös pillantást vett a későre. Rebecca is dühösen viszonzta.

– Bocsánat, feltartottak az őrzőben. Nem jöhettek el, míg nem láttam, hogy stabil a páciens.

– Persze, megértjük – szólt valaki. – Nem is vártuk el.

Thomas fordította el elsőnek a tekintetét, még épp időben, hogy észrevegye a felvont szemöldököket és kérdő pillantásokat.

– Semmi baj – mondta. – De kezdjük el, mindenkinek sok a dolga.

Mikor a vetítővászon felé fordult, és megnyomta a kapcsolót, szinte tapintható volt a feszültség a háta mögött.

– Mint tudják, azért vagyunk itt, hogy megbeszéljük Penelope Craig esetét...

Annak idején a galéria legelső sorából figyelte, ahogy Rebecca elvégzi az első műtétet a kislányon. Rebecca egy fél pillanatra felnézett, mire ő biccentett és rámosolygott, némán azt üzenve, hogy hisz benne. És hogy büszke rá.

Utána dadust hívtak Gwen mellé, és elmentek, hogy vacsorával, pezsgővel és kiadós tánccal ünnepeljék meg Rebecca sikerét a kedvenc éttermében.

Közös estéiknek mindig megvolt a különleges varázsa. Nem számított, mennyire hajtós napok voltak mögöttük, vagy mennyire voltak fáradtak, amikor elindultak. Valahogy mindig elő tudták hívni az összetartozásnak azt az érzését, ami már az első randevújuk óta megvolt közöttük – az érzést, hogy szerelmük legyőzhetetlen. S hogy soha senki más nem lehet az életükben.

Akkor még nem tudhatták, de ez volt az utolsó alkalom, hogy elmentek együtt szórakozni. Ahogy azt sem, hogy elveszítik drága gyermeküket.

Thomas nem tudta, hogy a legutóbbi nagy műtétet is Rebecca végezte-e Penny szívéen. Addigra ő már elment, s a tragédia után, mely tönkretette közös életüket, elfogadott egy állást az egyik nagy kórház felnőttkardiológiáján, fenn északon.

Elmenekült... ahogy mindig is...

Megköszöri a torkát.

– Az utóbbi héten látványosan romlott Penelope állapota. Sürgősen cselekedni kell.

A következő fólia egy készüléket ábrázolt, mely egy kicsi, gumiból készült szívóharangra hasonlított, felül egy tömlővel, alul két másikkal.

– Azoknak, akik nem ismernék: ez egy úgynevezett VAD, egy ventrikuláris segédeszköz. A szülők beleegyeztek, hogy Penelope kapjon egy VAD-t, amint szabaddá válik egy műtő. – Thomas nagy levegőt vett. – Dr. Scott, elmagyarázná, hogyan zajlik egy ilyen műtét?

A hivatalos megszólításra megint felvonódtak a szemöldökök, sokatmondó pillantások röpködtek. Thomas érezte, hogy mindenki feszeng.

– Természetesen – válaszolta Rebecca. – Egyszerűen fogalmazva olyan, mint a vízvezeték-szerelés. A VAD tulajdonképpen egy pumpa, ami a bal szívkamra csúcsát használja befolyónak, és lehetővé teszi, hogy a vér eljusson az aortába, megkerülve a hibás szívkamrát. Valójában persze ez nem ilyen egyszerű, komoly műtétről van szó, és lehetnek komplikációk, amiket remélem, el tudunk kerülni.

– Például? – kérdezte valaki.

– Vérzések. Agyvérzés. Fertőzések. Szívritmuszavarok. – Rebecca az ujjain számolta. – Van, ami talán nem rögtön lép fel, mint mondjuk veseelégtelenség vagy májfunkciózavarok. De Penny esetében a kockázatok ellenére is a lehetséges előnyök vannak túlsúlyban. – Megindultan elmosolyodott. – Mint a legtöbben tudják, Penny azok közé a betegek közé tartozik, akiket nem lehet nem szeretni. És a születése óta ismerjük. Biztos vagyok benne, hogy mindent megteszünk érte. – Mosolya kissé elhalványult. – Én legalábbis igen.

Egyetértő mormolás futott végig a résztvevőkön, mindenki ünnepélyesen bólogatott. Rosie pislogott, mint aki a könnyeivel küzd.

Az isten szerelmére, gondolta Thomas, hát senki nem fogja fel, milyen romboló tud lenni, ha az ember hagyja magát ilyen mélyen bevonódni a betege sorsába?

Felemelte a hangját.

– A csapatmunka kétségtelenül nagyon fontos, és reméljük, rövid időn belül drámai javulás történik a páciens állapotában. – Kikapcsolta a vetítőt. – Köszönöm, hogy eljöttek, és várom a közös munkát.

A tárgyaló gyorsan kiürült. Thomas eltette a laptopját, és gondolatban már a következő betegnél járt.

Mikor megfordult, csodálkozva látta, hogy nincs egyedül. Rebecca állt az asztal túlsó végén.

– Beszélünk kell – mondta.

Thomas nem válaszolt. Az utolsó beszélgetésük után nem volt benne biztos, hogy akar újabbat, ami csak tovább ronthatna a helyzeten.

– Biztos egyetértesz velem, hogy ilyen feszültségben nem tudunk együtt dolgozni – mondta Rebecca. – Főleg egy ilyen esetről. Az egész csapatra rossz hatással van.

Thomas felnézett.

– És? Mit javasolsz? Hívjunk másik kardiológust? Ha nem vetted volna észre, létszámhiány van a kórházban.

Rebecca meredt rá egy darabig, aztán halkán így szólt:

– Nem erre gondoltam. Penny a legjobb kezelést érdemli, és azt csak te tudod nyújtani neki.
– A múltóben pedig te vagy a legjobb – felelte Thomas. – És azt is megérdemli. – Lassan pislogott egyet, és Rebecca szemébe nézett. – Akkor mi legyen?

– Az, hogy megbeszéljük. De nem itt – tette hozzá sietve Rebecca. – Valahol, ahol... – Megköszörülte a torkát. – Valahol máshol.

Netán a házra gondol, ahol Gwennel éltek hármásban – a házra, amit Rebecca nem volt hajlandó eladni?

Ő oda nem megy. Mi van, ha még mindig kint vannak a képek a falon? Talán még a régi játékszeres kosár is megvan...

– Munka után elmegyek sétálni – mondta Rebecca. – A Regent's Parkba és a Primrose Hillre. Nem kísérsz el? Szép az idő.

– Jó – bólintott Thomas. – Csipogj rám, ha végeztél.

3. FEJEZET

Rebeccának folyamatosan értekezletei voltak. Még épp annyi ideje maradt, hogy beugorjon az irodájába egy mappáért, mielőtt a földszinti kávézóba indult, ahol már várt rá a Plüssmackópiknik szervezőbizottsága.

Az évente megtartott rendezvény, amelynek megalapításában négy évvel ezelőtt döntő szerepet játszott, egyre közelgett, s az idei ígérkezett az eddigi legnagyobb szabásúnak és legjobbnak.

A bizottság elnöke, egy hat éve kettős tüdőátültetésen átesett mukoviszcidózisos kislány anyja vidáman integetett Rebeccának, miközben ő átfurakodott a zsúfolt kávézón.

– Sajnos el kellett kezdenünk maga nélkül.

– Semmi baj, Janice. Bocsánat a késésért.

– Jó híreim vannak. Igaza volt, tényleg érdemes volt felvenni a kapcsolatot a Szervátültetettek Világjátékának Szövetségével. Nehéz lesz választani a jobbnál jobb szónokok közül.

– Ez fantasztikus.

Rebecca bólintott, de még nem tudott teljesen a legújabb értekezletre koncentrálni. Az járt a fejében, milyen arccal nézett rá Thomas, miután megkérdezte, hívjanak-e helyett másik kardiológust Pennyhez. Érezte rajta a leplezett haragot, de volt ott valami más is. Szomorúság, ami vágyat ébresztett benne, hogy megkerülje az asztalt, és átölelje Thomast. Megmondja neki, mennyire sajnálja. Mennyire sajnál mindent.

Ez már önmagában is kisebbfajta sokként hatott Rebeccára. Hiszen meg volt róla győződve, hogy már rég túl van Thomason és a tönkrement házasságukon.

Melyik értelmes ember maradna meg olyan partner mellett, akire nem számíthat, mikor a legnagyobb szükség lenne rá?

– Oké. – Janice hangosan kifújta a levegőt. – Lépünk tovább, még sok mindent meg kell beszélni.

Az ugrálóvár ki van bérelve?

– Igen. És hatalmas. Tessék, van is egy képem...

– Ó, ez tökéletes – mondta valaki.

– Csak helyet kéne találni neki. Szerintem tavaly nem volt ideális az elrendezés, és most ráadásul még több lesz a látványosság. – Janice végigjáratta szemét a többieken. – Ne tegyük át inkább a Regent's Parkba?

– Ma este a Primrose Hillen járok – szólalt meg Rebecca. – Elviszem a helyszínrajzot, de szerintem jó lesz ott. Tavaly rengeteg helyünk volt, és a dombtetőről mindent jól át lehetett látni. Mesések lettek a fotók, nem?

Ajkába harapott. Nem kellett volna elárulnia Thomasnak, miért megy arra munka után?

Nem. Ha Thomas tudná, hogy a dolognak szervdonor és átültetett gyerekekhez és családjukhoz van köze, rögtön elmenekülne. Szóval hallgatni arany. Most az a fontos, hogy szóba álljanak egymással, mielőtt még jobban elmérgesednének köztük a dolgok.

És valamiért Rebecca várta is a közös sétát. Természetesen kizárólag szakmai okból. Jobban fogja érezni magát, ha rendesen bocsánatot kér a múltkori kirohanásáért. Thomas nem érdemelte meg. Ő a maga módján mindent megtett, valószínűleg egész idő alatt, csak szomorú volt, és nem vette észre, hogy rossz úton jár.

Akadt azonban egy nyomós ok, amiért mégsem volt annyira jó ötlet elhívni őt erre a sétára: a Primrose Hill óhatatlanul felidézi majd legelső randevújuk fájó emlékét.

Bár lehet, hogy Thomas már nem is emlékszik rá. De ha mégis, az se számít. Már pusztán az, hogy egy levegőt szív Thomasszal, annyi emléket idéz, hogy muszáj valami megoldást találniuk, hogyan kezeljék a helyzetet.

Miközben lendületes léptekkel a park felé tartottak, hallgatásukat elnyomta az utcazaj, később

azonban, a hatalmas zöldterület egyik ösvényén haladva egyre feltűnőbb lett a rájuk telepedő némaság.

– Kösz, hogy hajlandó voltál eljönni – vágott bele végül Rebecca.

– Ahogy már mondtad, találnunk kell valami módot, hogy együtt tudjunk dolgozni anélkül, hogy a személyes dolgaink megnehezítenék a páciensek kezelését.

Úgy hangzott, mintha előre begyakorolta volna ezt a mondatot. Lehet, hogy napközben többször is elismételte magában?

Rebecca mély levegőt vett, és elfojtott egy hangos sóhajt.

A tó, amely mellett elhaladtak, kedvelt kirándulócélpont volt ezen a napos, meleg estén. Evezős csónakok úsztak a vízen, a füves parton családok piknikeztek. Kuttyák kergették a labdát, a víz peremén gyerekek játszottak.

Annak idején ők is kijártak ide Gwennel azon ritka napokon, amikor sem óvodában nem volt, sem a dadánál, és a kenyérdarabokkal etették a kacsákat.

Thomas szemellenzőt csinált a kezéből, és a csónakokat figyelte. És elmosolyodott – legalábbis majdnem. Ajka egyértelműen nem egyenes vonalat formált. Aztán hangosan kilélegzett, ami akár elfojtott nevetés is lehetett.

– Ma senki se fürdik – dünnyögte.

Rebecca tudta, miről beszél. Ez persze nem olyan tó volt, amiben emberek fürdenek, kivéve, ha pechük van, és kiesnek a csónakból. Mint ahogy velük is megtörtént egyszer...

Jó, hát utólag tényleg mulatságos, de akkor nem annyira volt az. Thomasnak az a romantikus ötlete támadt, hogy csónakázni viszi barátnőjét. Aztán egy fuvallat levitte Rebecca fejéről a széles karimájú szalmakalapot, bele a vízbe. Thomas közelebb evezett, hogy Rebecca elérje, ő azonban túl hosszan nyújtózkodott...

A víz sekély volt, de Rebecca teljesen elázott; a vékony ruha átlátszón tapadt a testéhez. Az ijedségtől feltörő gyámoltalan kacagása rögtön elnémult, amint belenézett Thomas izzó tekintetébe. Nem is azért siettek úgy haza, hogy megszabaduljon a vizes ruháktól, és forró fürdőt vegyen...

Rebecca úgy érezte, mintha felemelkedne egy függöny, és megint látna mindent, amit együtt átéltek a múltban. Mintha ez az egész még mindig meglenne, és csak arra várna, hogy újra életre keltsék.

Erre végképp nem számított. És túl sok volt; nem ezt akarta. Megszakította a szemkontaktust Thomasszal, és elszántan visszazárta az emlékeket oda, ahova valók: a múltba.

– Normális ember nem tenné – hallotta a saját hangját. – De mindnyájan követünk el hibákat, nem?

Még épp látta, ahogy Thomas szemében kialszik a fény. Szavai ott lebegtek a levegőben, és egészen új értelmet kaptak. Lehet, hogy az egész kapcsolatuk hibának tekintendő?

– Átmegyünk a Mária királynő kertjein? – szólalt meg, hogy oldja a feszültséget.

– Mért ne? Nagyon szépek a rózsák.

Thomas előrement a cifra kapun át, és elindult az egyik úton a tökéletesre nyírt sövények között. Rebecca beszívta a bódító rózsairatot, de Thomas mintha észre se vette volna mindazt a szépséget, ami körülveszi.

– Hogy állsz a műtétekkel a hét végén? – kérdezte.

– Egész jól, de bármelyik pillanatban változhat, ha szólnak, hogy van alkalmas szerv. Pláne ha el is kell mennem érte. Van két mukoviszcidózisos betegem az osztályon, akinek már nagyon kéne új tüdő. De másban is szoktam segíteni. Régen vesékkal és májakkal kezdtem a transzplantációt, és még ma is szívesen beszállok ilyenbe, ha kérik.

– Régen? Öt év nem nagy idő.

– Mhm. – De igen, öt év akár egy egész örökkévalóságnak is tűnhet.

Fiatal pár haladt el mellettük: a nő üres babakocsit tolt, a férfi a nyakában vitte a kisgyereket, aki a hajába kapaszkodott.

Öt éve még ők is ilyennek látszottak Thomasszal, és nem csak kollégáknak, mint most. Boldog

házasok voltak, és volt egy elbűvölő hároméves kislányuk. Mindketten próbálták összehangolni a gyereknevelést a karrierrel, és nagyjából sikerült is, bár sokszor kaotikus volt az életük.

Persze nem tervezték, hogy ilyen korán gyereket vállalnak – Rebecca még az egyetemi záróvizsgára készült –, de a terhesség fölötti meglepetésük hamar örömteli várakozássá változott. A sors rendelése volt – mint az is, hogy találkozzanak és fülig egymásba szeressenek. A terhességet a szerény esküvőn jelentették be a barátoknak és családtagoknak.

– Hogy tetszik újra a Paddingtonban? – kérdezte Rebecca.

Thomas majdhogynem megrökönyödött pillantást vetett rá.

– Úgy értem, milyen újra gyerekekkel dolgozni – tette hozzá sietve Rebecca. – Biztos teljesen más, mint amit északon csináltál...

– Az... nagy változás volt... – fogalmazott óvatosan Thomas. – Tudtam, hogy nem lesz könnyű.

Rebeccának fogalma sem volt, mit feleljen. Mesélje el, hogy neki is milyen nehéz volt gyerekek közt lenni Gwen elvesztése után? Hányszor kellett uralkodnia a könnyein, mikor gyereksírást és vigasztaló anyai hangot hallott? Vagy gyermeki nevetést? A legnehezebb az volt, amikor ő maga tartott egy kis beteget a karjában, vagy amikor valamelyikük a karját tárta felé, hogy ölelje meg.

Nem, még nem áll rá készen, hogy beszéljen erről. És nyilván ez a legutolsó, amit Thomas hallani szeretne.

– Persze. De mindenki örül, hogy visszajöttél.

Néhány másodpercig mindketten hallgattak. Vajon Thomas most azt kérdezi magában, hogy ebbe a „mindenki”-be ő is beletartozik-e?

– És pont jókor vagy itt – sietett hozzátenni Rebecca. – Már mind azt hittük, hogy itt a vég, aztán mégis jött a fordulat.

– Igen. Arra gondoltam, hogy olyan kórházban fogok dolgozni, ami már nem sokáig létezik. Akkoriban kicsit zakkant dolognak tűnt.

– De most úgy tűnik, minden jóra fordul. Tudom, hogy még nem hivatalos, de bármikor eldőlhet. Mész pénteken a bulira a Frog and Peachbe?

Thomas vállat vont.

– Meglátjuk, milyen napom lesz.

– Én is így vagyok vele. Sokszor elég későn végzek, ha megcsináltam a papírmunkát meg mindent.

– Ismerős.

– Remélem, nem vislek túl messze a hazavezető úttól – mondta Rebecca. – Ha inkább valami mást csinálnál ezen a szép nyári napon, én nem szeretnék visszatartani.

– Semmi baj – felelte Thomas. – És nem lakom messze. Van egy lakásom Dél-Hampsteadben.

– Megköszöri a torkát. – És te? Még mindig Primrose Hillben?

– Mhm.

Újabb kényes téma. Mindkettejük számára nagy lépés volt anno, mikor megvásárolták a szuterénlakást egy ilyen jó környéken. Rebecca nagyapjának öröksége nélkül nem is engedhették volna meg maguknak. A váláskor Thomas egy fillért sem fogadott el a pénzből, így aztán gyakorlatilag üres kézzel távozott. „Tartsd meg – mondta. – Tarts meg mindent. Én nem akarok emlékeket.”

Vajon melyik emlék állt a lista tetején? Az este, mikor átvették a lakást, és fish and chipset vacsoráztak pezsgővel a csupasz nappali padlóján, aztán ugyanott szeretkeztek? Később egyetértettek abban, hogy Gwen akkor fogant.

Rebecca oldalra nézett, s egy pillanatra találkozott a tekintetük. Meglepetést látott Thomas szemében. Vajon kitalálta, hogy mire gondol?

Olyan könnyű túl sokat belemagyarázni ezekbe a pillantásokba. Túl sok az emlék. És igen, néhányuk élete legjobb pillanata volt, csak aztán sokkal súlyosabb emlékek maguk alá temették.

A legélénkebben talán a Gwen születése utáni időszak élt az emlékezetében. Ahogy ide-oda járkáltak a kis lakásban, hogy elaltassák a babát. Valóságos akadályverseny volt a padlón szanaszét heverő játékok között. És a pici lány kacagása, ahogy visszhangzik a polírozott parketta és a magas

mennyezett között...

Rebecca kénytelen volt együtt élni ezekkel az emlékekkel, és hosszú időn át a könnyek sem enyhítették a fájdalmát. De aztán fokról fokra – olyan lassan, hogy észre sem vette – valami megváltozott, és olykor már vigaszt talált bennük.

Azóta Gwen szobája irodaként funkcionált, de néha, mikor Rebecca késő éjjelig dolgozott benne, felidéződött az emlékezetében, ahogy beoson, hogy egy kicsit elnézze, amint alszik. Néha Thomasszal együtt nézték, álltak a kiságy mellett kéz a kézben, és mindhármukat puha, meleg burokba vonta a szeretet.

Rebecca úgy döntött, marad a lakásban, és együtt fog élni az emlékekkel.

És a magánnyal.

4. FEJEZET

Már egy ideje némán lépkedtek egymás mellett. Thomas a szeme sarkából figyelte Rebeccát. Vajon mire gondol?

Miről is beszéltek az előbb? Ja igen: a közös lakásukról.

Rebecca még mindig ott lakik. Vajon emlékszik, hogyan ünnepelték meg a kulcsátadást? Lehet, hogy téved, de mintha árulkodó csillanást látott volna a szemében.

Nem értette, hogyan tudott Rebecca abban a lakásban maradni, az pedig éppúgy felfoghatatlan volt számára, miért specializálódott arra a területre, ami újra meg újra a fájdalmas emlékeket bolygatta. Hogyan képes bevinni egy gyereket a műtőbe, hogy kivegye a szerveit, miközben pontosan tudja, mit élnek át a szülei?

Lehet valaki annyira közömbös, hogy „alkatrészeknek” tekintse azokat a szerveket?

Thomas állizmai görcsbe álltak, már a foga is fájt tőle.

Nem csoda, hogy tönkrement a házasságuk. Talán soha nem is értették meg igazán egymást.

Most a londoni állatkert mellett sétáltak. Állati ordítást lehetett hallani – talán egy orangutánét?

Thomas öt éve nem járt állatkert közelében, és nem érezte jól magát. Itt is emlékek kísértették. Egy kellemes vasárnap délután, amikor tolt a Gwent a babakocsiban, és próbálta megörökíteni, milyen arcot vág, amint megpillantja a különböző állatokat. A pingvinek voltak a legnagyobb kedvencei, mindig boldogan sikongatott, mikor közel totyogtak a korláthoz. A szuvenírboltban vettek egy plüsspingvint, ami majdnem akkora volt, mint ő. Este aztán magával akarta vinni az ágyba, és mosolyogva aludt el...

Távolodtak az állatkerttől, a Primrose Hill felé. Ez jó. Minél messzebb kerülnek, annál jobb, akkor nem kell folyton a feltörő emlékekkel küzdenie.

Mikor a Primrose Hill Park bejáratához értek, elkomorult az arca, mert a játszótér mellett haladtak el. Egy pillanatra megint találkozott a tekintetük. Thomas tudta, mire gondol Rebecca: arra, hogy utoljára a kislányukkal jártak itt.

Ezen a helyen is további emlékek leselkedtek rá. Felkészült a szívet hasogató fájdalomra, de furcsamód inkább csak szomorúság fogta el. S ez a változás megkönnyebbülés helyett egy sokkal kellemetlenebb érzést hozott magával.

Bűntudatot? Azzal, hogy már nem fáj neki annyira az elvesztése, cserben hagyja Gwent?

Az utóbbi években épp elégszer gyötörte az önvád, hogy apaként cserben hagyta őt, mert nem tudta megvédeni. És Rebeccának is csalódást okozott férjként, amiért nem tudta megmenteni a házasságukat.

De hogyan is működhetett volna a dolog, ha annyira különbözőek? Két ember, aki sohasem értette igazán egymást?

– Zavar, ha kicsit megállunk? – kérdezte Rebecca.

– Csak nem fogytál ki a szuszból? Még föl se értünk a tetejére. – Újabb kéretlen emlék jött elő.

– Emlékszem, mikor felrohantál. Gyorsabb voltál, mint én.

Rebeccának megkövültek a vonásai.

Nem létezik, hogy elfelejtette, gondolta Thomas. A legelső randevújuk volt: séta a parkban, aztán fel a dombra, élvezni a kilátást. „Fussunk versenyt!” – mondta Rebecca, és meg is nyerte. Utána elterült a fűben, hogy levegőhöz jusson. Thomas lefeküdt mellé, és a hosszú csókok között már semmi mást nem láttak, csak egymást.

A lefelé vezető utat jóval lassabban tették meg, kéz a kézben, újra meg újra egymásra nézve, kölcsönösen biztosítva egymást, hogy ugyanazt érzik – hogy a kéz, amit fognak, életük végéig el fogja kíséreni őket...

Atyaég, de rossz ötlet volt ez a séta, gondolta Thomas. Pont az ilyen pillanatokat akarta elkerülni, mikor úgy döntött, visszatér a Paddingtonba, s tessék, most benne van a közepében. Olyan nehéz...

Rebecca a távolba bámult. Láthatóan olyasvalamire koncentrált, aminek semmi köze az első randevújukhoz.

– Meg kell néznem valamit – mondta.

– Mit?

– Öö... – Rebecca hunyorított a napsütésben, tekintetét végigjáratta a domboldalon. – Sík terület kéne a pónilovagláshoz és az ugrálóvárhoz.

Thomas pislogott.

– Nem egészen tudlak követni.

– Nemsokára lesz a nagy éves piknikünk, és tagja vagyok a szervezőbizottságnak. Idén sokkal nagyobb nyilvánosságot fog kapni a Paddington körüli hírverés miatt. Biztosak akarunk lenni, hogy minden simán megy, úgyhogy átgondolom a tervet.

Thomas hátán végigfutott a hideg.

– Láttam a posztert a családi szobában. Átültetési páciensekről van szó, ugye? – kérdezte hűvösen.

– Nem csak páciensekről. Mindazt a jót megünnepeljük, amit a szervadományozással el lehet érni. Igyekszünk feloldani az ezzel kapcsolatos tabukat. – Rebeccának óvatos volt a hangja. Tudta, hogy közelítenek sétájuk voltaképpen okához. – Persze főleg a páciensekről és a hozzátartozókról szól, de azokról is, akik a munkájukkal járulnak hozzá a sikerhez. És... a másik oldalról is szól. Vannak, akik tartják a kapcsolatot azokkal, akik a gyerekeik szerveit kapták, és... vagy nem is tartják a kapcsolatot, ez akkor is egy olyan nap, amikor ünnepeket az életet, amit ők ajándékoztak valakinek.

Thomas el se tudta képzelni, milyen lehet látni egy gyereket, aki azért lovagolhat pónin és ugrálhat az ugrálóvárban, mert benne van a lánya egy része.

Futkosott a hátán a hideg, szinte már elviselhetetlenül. Rebecca ismer ilyen gyereket?

Nem fogja megkérdezni. Nem akarja tudni.

– Értem – hallotta a saját hangját. – Gondolom, össze kell trombitálnod utánpótlást az alkatrészekhez.

A hallgatás falként emelkedett közöttük. Áthatolhatatlan volt, és elég hosszan állt, hogy párszor mély levegőt vegyenek.

Még csak rá se néztek egymásra. Akár két külön bolygón is lehettek volna.

– Sose szabadott volna ilyen mondanom – szólalt meg végül Rebecca. – Sajnálom. Kegyetlenség volt.

– Teljesen egyetértek.

– Én nem így gondolkodom – dűnnyögte Rebecca. – És ezt te is tudod, Tom.

Visszatérése óta először szólította Tomnak, s ezzel olyan pontot érintett a férfi lelkében, amelyre Thomas az évek során vastag burkot növesztett.

– Akkor meg mért mondtad?

– Olyan távolságtartó vagy, mióta visszajöttél. Olyan elutasító. Rád sem lehet ismerni. – Volt valami Rebecca hangjában, ami ugyanazt a pontot érintette Thomas lelkében, mint az iménti megszólítás. – Szerintem csak tudni akartam, létezik-e még az az ember, akihez feleségül mentem.

Thomas hangja most kevésbé csengett élesen.

– Nem változtam meg.

– De igen.

Thomas érezte magán a tekintetét, de nem fordult felé.

– Az, amin keresztülmentünk, mindenkit megváltoztat – folytatta Rebecca. – De te... te eltűntél. Te egyszerűen... elmenekültél.

Megint a gyávaság vádja. Thomasnak elege volt az egészszöb. Már csak békességre vágyott, hogy együtt tudjanak dolgozni.

Vett egy nagy levegőt, és belenézett Rebecca szemébe.

– Mindenki máshogy kezeli a gyászt. Tudnod kéne, hogy nem jó ötlet mindenfélét feltételezni a másiktól.

– De ez a probléma – mondta Rebecca csöndesen. – Mindig is ez volt.

– Mi?

– Hogy nem dolgoztad fel. Elzárkóztál. Előbb érzelmileg, aztán fizikailag. Elhagytál. És a Paddington is.

– Ez nem igaz. Te akartál elválni.

– De igen, elhagytál. – Könnyek csillogtak Rebecca szemében. – Attól a naptól fogva, hogy Gwen meghalt, eltávolodtál tőlem. Egyre magányosabbnak éreztem magam, aztán a végén már a válás gondolata is elviselhetőbb volt, mint az, hogy tovább maradjak ebben a házasságban.

Thomas hallgatott. Attól félt, ezek a szavak üldözni fogják, és még nehezebb lesz feldolgozni őket, mint a gyávaság vádját.

– És még csak szóba sem akarsz állni velem. Hónapok óta itt vagy, és minden témát kerülsz, ami nem a betegekkel kapcsolatos. Még azt se kérdezed meg, hogy jó napom volt-e, nemhogy még olyanokról is beszélnél velem, mint a piknik. És... – Láthatóan a könnyeivel küzdött, szipogott. – És sose mosolyogsz. Rebeccának és dr. Scottnak szólítasz, mintha... mintha teljesen idegen lennék.

Thomas hosszan behunyta a szemét. Ez tényleg igaz: próbált a lehető legtávolságtartóbban viselkedni, hogy megkönnyítse az első találkozást, aztán ez a távolságtartás megmaradt. Hónapokon át...

– Saj... sajnálom.

Rebecca bólintott, megint szipogott egyet, és megtörölte orrát a kézfejjével.

– Bocs, nincs nálam zsebkendő.

– Nálam sincs.

Thomas azt kívánta, bárcsak lenne. Az felérne egy békeajánlattal, amire sürgősen szükségük van.

– Igazad van – válaszolta lassan. – Távolságtartó voltam. Tudtam, hogy nehéz lesz megint gyerekekkel dolgozni. És azt gondoltam, még nehezebb lesz, ha még veled is együtt kellennem.

– Nem muszáj velem lenned, hogy kedves legyél. Elég egy mosoly is. Vagy egy baráti szó, amitől úgy érzem, ember vagyok, és nem csak egy sebészeti tanácsadó.

Thomas bólintott.

– Ez menni fog. Olyasmire gondolsz, mint az, hogy „Jó napod volt?”

Most Rebecca bólintott. Aztán kifújta a levegőt, ami úgy hangzott, mint egy zokogás.

– Igazság szerint borzalmas napom volt. Mióta olyan mérgesen néztél rám, amiért elkéstem az értekezletről, és mindenkit emlékeztettél, mennyire utálsz velem dolgozni.

– Nem utálok veled dolgozni. Te vagy a legjobb sebészem. Szerintem... kitűnőek a képességeid.

– De jobb szeretnél valaki mást ugyanilyen képességekkel.

– Neked is biztos könnyebb volt az elődömmel dolgozni.

Rebecca megrázta a fejét.

– Szakmailag nem. Mert te is a legjobb vagy.

– De emberileg nem könnyebb velem.

– Csak mert gyűlölsz.

Thomas felsóhajtott.

– Jaj, Becca... Soha nem tudnálak gyűlölni.

Véletlenül kicsúszott a száján a becenév, és látta Rebeccán, milyen hatással van rá: arca megmerevedett, de a tekintete megváltozott, lágyabb lett – mint egy mosoly, ami az ajkáig már nem ér el.

S most maga Thomas is ellágyult.

– Na gyere – mormolta. – A barátok megölelhetik egymást, nem?

5. FEJEZET

Nem Thomas Wolfe volt az egyetlen, aki a galériáról figyelte ezt a különleges műtétet. Rosie Hobbs mellette ült, és hol a monitort nézte, ami azt mutatta, amit a szájmazskos, köpenyes alakok eltakartak, hol pedig előrehajolt, hogy közvetlenül legyen szemtanúja a műveletnek.

– Még sose láttam, hogy tesznek be egy VAD-ot.

– Elég ritka, főleg gyerekeknél – felelte Thomas.

– Gondolja, hogy be fog válni?

– Mindenképpen időt nyerünk vele. Az egyetlen, amivel még több időt nyernénk, az a transzplantáció. Ez egy áthidaló megoldás, hogy jobb legyen az életminősége a várakozás alatt.

Rosie megint lenézett a műtőbe. A kicsiny mellkas már fel volt nyitva.

– Néha olyan igazságtalan az élet, nem? – dünnyögte.

– Mhm.

Thomas nem tudott ezzel vitatkozni: ő első kézből tapasztalta meg, mennyire így van. Ahogy a sebész is, akit most oly figyelmesen nézett.

Mikor utoljára nézte Rebeccát műtét közben, akkor is Penny volt a páciens – hat hónaposan. A dolgok ismétlődnek, ez is jellemző az életre. Thomas egészen váratlanul egy régi ösvényen találta magát. A múltkori sétájuk óta, amikor egyfajta békét kötöttek, és öleléssel pecsételték meg.

De talán már akkor rálépett erre az ösvényre, amikor beleegyezett, hogy visszatér a Paddingtonba.

Még mindig furcsa érzés volt, hogy mindenfelől áradnak felé az emlékek, de már nem váltják ki belőle azt a fájdalmat, amire számított.

Gwenre gondolt, és azon kapta magát, hogy mosolyogni van kedve.

– Átállhatunk a bypassra. – Rebecca hangja nyugodtan és érthetően szólt a hangszóróból.

Hosszadalmas procedúra volt, egészen addig, amíg megállították Penny szívverését. Élete most azon múlt, hogy a szív-tüdő gép ellátja oxigénnel. Manapság szokványos beavatkozás, de Thomas még mindig elcsodálkozott, mire képes a modern orvostudomány, és kicsit büszke is volt, hogy része lehet ennek a bámulatatos világnak.

És Rebeccára is büszke volt. Mikor azt mondta neki, hogy ő a legjobb sebész, azt komolyan gondolta, de csak most eszmélt rá, mennyit fejlődött az utóbbi években. Magabiztosan, ugyanakkor rendkívül gondosan járt el a műtét minden apró részletében.

Ő végezte a tulajdonképpeni munkát, de soha nem mutatta jelét, hogy sütkérezni akarna a dicsőségben, mint némelyik más sebész. Mindvégig csapatjátékosként viselkedett.

És Thomas most úgy érezte, ő is a tagja ennek a csapatnak. A sétájuk alatt nehezebbre esett személyes témákról beszélni, de találtak egy közös alapot, ami kétségtelenül megkönnyíti majd az együttműködést, az elmúlt hónapok feszültsége nélkül.

Egy nap talán még barátok is lesznek...

Hanem Thomast azóta elkísérték Rebecca őszinte szavai: „Egyre magányosabbnak éreztem magam...” Ő is magányos volt. De ha most visszagondolt, rájött, hogy Rebecca több kísérletet is tett a közeledésre.

„Hagytam a vacsorából. Bent van a sütőben.”

„Nem vagyok éhes.”

A közös ágy elűzhette volna a magányt, mégsem ez történt. Az álmatlan éjszakák voltak a legrosszabbak. Thomas a legfinomabb érintkezéstől is összerezzent és elhúzódott.

„Hosszú napom volt. Fáradt vagyok.”

De mégis jelen volt. Nem futott el, hanem gyötrődve gyászolt. Több időre lett volna szüksége, hogy újra összerakja széttört élete darabkáit, de Rebecca nem tudott segíteni. Nemcsak azért, mert ő is a maga harcait vívta, hanem azért, mert ő maga is jelentékeny darabja volt ennek a széttört egésznek.

A családja.

A család, amit nem tudott megvédeni.

Rebecca joggal vetette a szemére, hogy paddingtoni visszatérte óta távolságtartóan viselkedik. De már korábban is ez volt a módszere: az eltávolodás, a magába fordulás – így próbálta meg feldolgozni a tragédiát. És aztán már olyan messzire sodródtak egymástól, hogy a közeledésnek a reménye is szertefoszlott.

Hogy tehetette ezt azzal az emberrel, aki Gwen születéséig a legbecsesebb volt a számára? Az egyetlen nővel, akit úgy szeretett, ahogy soha senki mást nem fog szeretni...

– Nézze – súgta mellette Rosie. – Most teszi be a befolyókanült. Dr. Scott fantasztikusan ügyes, nem?

Rebeccát gyakran alábecsülték apró termete miatt, de a kis kezek a hosszú, vékony ujjakkal előnyt jelentettek egy sebésznek, aki gyerekekkel dolgozik. És a gyerekek bizalmát is könnyebben elnyerte így, hogy alig volt magasabb náluk. Thomas fölébük tornyosult a száznolcvanöt centijével – és mikor guggolt le utoljára, hogy elcsevegjen valamelyikükkel? A felnőtt betegek mellett töltött évek alatt mintha elfelejtette volna, mennyit számít az ilyesmi.

A Primrose Hill-i ölelés is eszébe juttatta ezt a magasságkülönbséget. Rebecca, aki épp csak a válláig ért, elfordította a fejét, s a jól ismert módon a kulcsontja alatti mélyedésbe hajtotta. És a közelsége sajnos felidézte Thomasban domborulatainak puhaságát...

Erőnek erejével ismét a műtétre összpontosította figyelmét. Ez az önkínzó töprengés nemcsak hogy nem időszerű most, de ráadásul teljesen hiábavaló is. Ami volt, elmúlt. Egyet tehetnek: azt, hogy folytatják, s most már úgy tűnik, találtak is rá módot.

Ezúttal legalább ő volt az, aki kapcsolatot teremtett közöttük: megölelte Rebeccát, és nemcsak fizikailag, de érzelmileg is közeledett hozzá.

És jó érzés volt. Több mint jó.

Mintha ígéret lógott volna a levegőben.

A kibékülés ígérete?